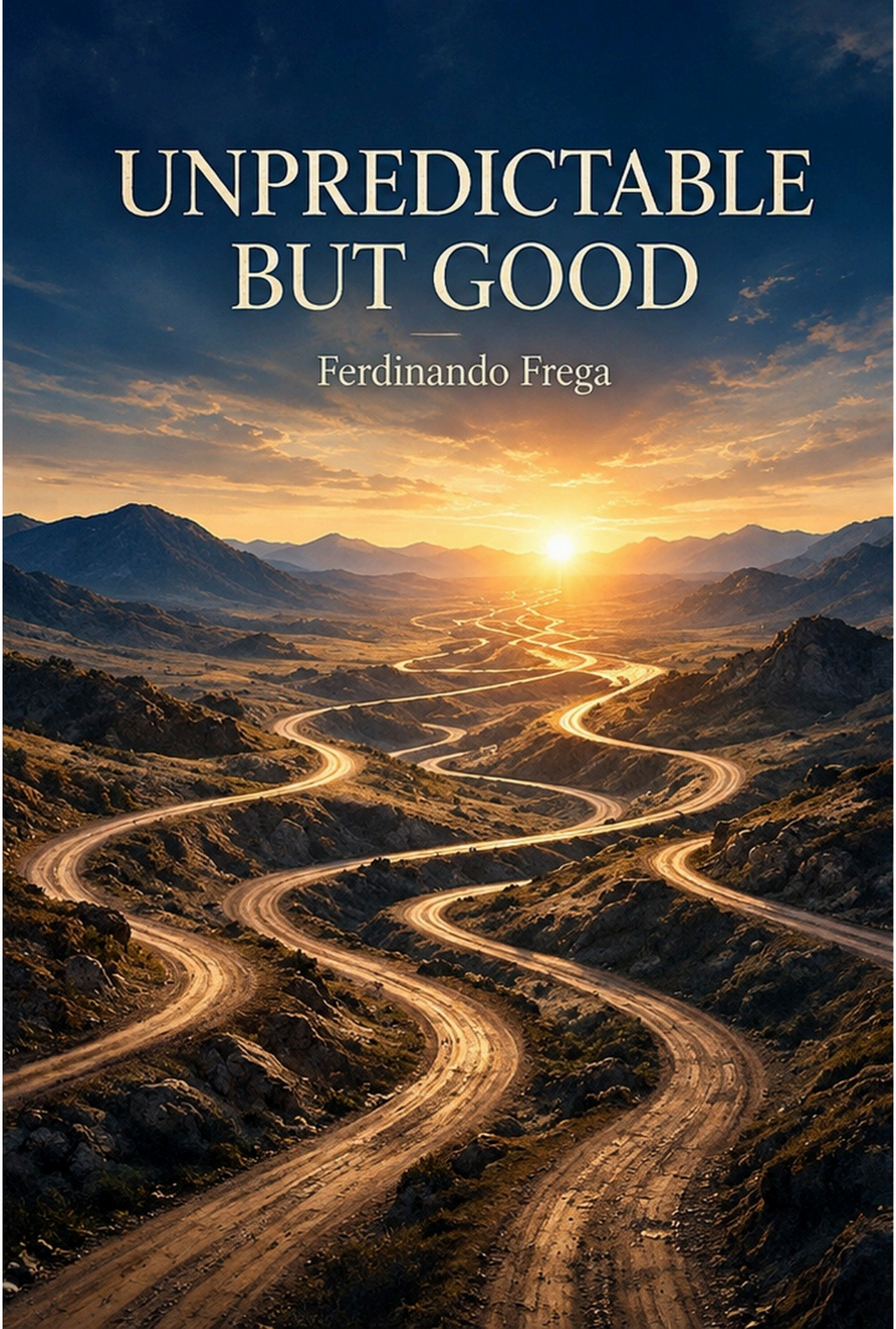
UNPREDICTABLE BUT GOOD

Ferdinando Frega

GILLETTE: NEPÊŞBÎNÎKIRÎ LÊ BAŞ

Ew du caran hate dinyayê — carekê li Calabriayê bi xeletî, carekê li Amerîkayê bi qederê — û di navbera wan de her tiştê ku ji bo hêjayî herduyan bûnê hewce bû ava kir. Paşê wî hişt ku rastî biaxivin, bi rêza ku hatin — bê şîrove, bê analîz, bê rengdêrên ku jixwe di tevgeran de nebûn.

Bavek li pêşiya wî, çil sal rê jixwe hatibû birîn. Leglegeke bêhiş. Yazdeh salî, peravek û jineke bê kincên binî. Gillette wek zanîngeh, wek malbat, wek şer. Jinek ku tenê tiştê dizane ku wî ji bo wê hilbijart ku bizane. Sê zarok — ew sêya ku her tim vedigere. Rosario ku rojekê wî tawanbar dike û ew dîsa jî xatir jê dixwaze. Heştê pirtûkên ku bêyî destûra kesî hatine nivîsandin. Bavek ku di Nîsana 2025an de dimire û qet dev ji pêldana wî bernade. Zilamekî tirk bi mirîşkeke napolîtanî û hêkên jixwe kelandî. Û di dawiyê de — ne wek paşgotin lê wek mebest — şeveke Amerîkî, rihetiya herheyî, û kesek tune ku bikaribe wî ji bîr bike.

Lê li pişt wê xêza sade, sêwiraneke mezintir heye. Ne jiyanname — nexşeyeke exlaqî. Rêgeha zilamekî ku dîsîplîn kir ziman, kar kir nasname, bîr kir mîmarî. Zilamekî ku di nav pergalan re derbas bû — Gillette, L’Oréal, Procter — bi awayê ku meriv di nav parzemînan re derbas dibe: heman tîx, heman bawerî hildigirt.

Jiyana wî ne rêzeke bûyeran e. Ew geometriyeke kesayetiyê ye: erk û azadî, bav û kur, tîx û nermî. Wî gerdûneke vegotinê ava kir ku tê de her pirtûk perçeyek DNA ye, her peyv kodek e, her tevger îmzeyek e.

Û heke yekî bipirsiya ew bi rastî kî bû, bersiv dê hêsan bûya: zilamek ku dizanibû çawa nepêşbînîkirî be, lê baş.

Wek ku bavê wî got. Tenê peyvên ku hesab dibin.

Nando